

GEORGE MACDONALD

LEIJUVA PRINSESSA

GEORGE MACDONALD

LEIJUVA PRINSESSA

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen,
erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden,
saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta")
mukaisesti on kielletty.

© 2026 Risto Mikkonen

Muut tekijät: Susanna Westerlund-Vuorela

Kustantaja: KimBook

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-7419-09-0

ENSIMMÄINEN LUKU

Mitä? Ei lapsia?

Olipa kerran niin kauan sitten, että olen jo kokonaan unohtanut vuosiluvun, kuningas ja kuningatar, joilla ei ollut lapsia.

Ja kuningas sanoi itsekseen: ”Kaikilla tuntemillani kuningattarilla on lapsia – joillakuilla kolme, joillakuilla seitsemän ja joillakuilla jopa kaksitoista – mutta minun kuningattarellani ei ole ainuttakaan. Minua kohdellaan kaltoin.” Niinpä hän päätti alkaa kiukutella asiasta vaimolleen. Kuningatar kesti kuitenkin kaiken sen niin kuin kunnon kärsivällinen kuningatar ainakin, minkä seurauksena kuninkaasta tuli suorastaan sietämätön. Kuningatar päätti suhtautua siihen kaikkeen vitsinä, vieläpä hauskana sellaisena.

”Miksi sinulla ei ole edes tyttäriä?” kuningas sanoi. ”En minä pojista puhu; se saattaisi olla jo liikaa vaadittu.”

”Olen todella pahoillani, rakas kuningas”, kuningatar sanoi.

”Sietää ollakin”, kuningas tiuskaisi. ”Et kai aio sentään tehdä tästä hyvettä itsellesi?”

Kuningas ei kuitenkaan ollut luonnostaan ilkeä, ja missä tahansa vähemmän tärkeässä asiassa hän olisi suonut mielellään, että kuningatar pitäisi oman päänsä. Tämä oli kuitenkin valtiollinen asia.

Kuningatar hymyili.

”Naisen kanssa täytyy olla kärsivällinen, tiedätkö, rakas kuningas”, hän sanoi.

Hän oli todella erittäin hyvä kuningatar ja sydämestään pahoillaan siitä, ettei voinut heti paikalla täyttää kuninkaan toivetta.

TOINEN LUKU

Enkö muka?

Kuningas yritti olla kärsivällinen, mutta onnistui siinä hyvin huonosti. Siksi hän saikin enemmän kuin ansaitsi, kun kuningatar viimein synnytti hänelle tyttären – niin ihanan pienen prinsessan, ettei kukaan yhtä ihana ollut koskaan maan päällä itkenyt.

Pienokaisen ristiäispäivä lähestyi. Kuningas kirjoitti kutsut omin käsin. Ja kävi tietenkin niin, että joku jäi kutsumatta. Yleensähan sillä ei ole väliä, kunhan vain pitää huolen siitä, että tietää, kenet jättää kutsumatta. Valitettavasti kuningas unohti vahingossa juuri sen henkilön, jota hänen ei olisi missään nimessä pitänyt unohtaa, ja niin arpa osui prinsessa Makemnoitiin, mikä oli kiusallista. Prinsessa oli näet kuninkaan oma sisko, eikä kuninkaan olisi missään tapauksessa pitänyt unohtaa häntä. Mutta sisar oli aikoinaan ollut niin epämiellyttävä heidän isälleen, vanhalle kuninkaalle, että tämä oli unohtanut hänet testamenttia laaties-

saan; ei siis ollut mikään ihme, että velikin unohti hänet ristiäiskutsuja kirjoittaessaan. Köyhät sukulaiset kun eivät yleensä tee mitään muistutukseen itsestään. Mikseivät he pidä enemmän ääntä itsestään? Ei kai nyt kuningas sentään voinut nähdä sisarensa ullakkokamariini?

Sisar oli hapan ja ilkeä olento. Halveksunnan rypyt risteilivät äkäisyysryppyjen kanssa ja tekivät hänen kasvoistaan niin uurteiset, että ne muistuttivat voipalloa. Jos kuninkaalla koskaan on ollut oikeus unohtaa joku, niin tällä kuninkaalla oli täysi oikeus unohtaa sisarensa – jopa ristiäiskutsujen osalta. Sisar oli myös sangen erikoisen näköinen. Hänen otsansa oli yhtä suuri kuin koko muu osa hänen kasvoistaan, ja se työntyi esiin kuin kallionkieleke. Kun hän oli vihainen, hänen pienet silmänsä välähtivät sinisinä. Kun hän vihasi jotakuta, ne loistivat keltaisina ja vihreinä. Miltä ne näyttivät silloin, kun hän rakasti jotakuta, sitä en osaa sanoa, sillä en koskaan kuullut, että hän olisi rakastanut ketään muuta kuin itseään, enkä usko, että hän olisi pystynyt siihenkään, jollei hän olisi onnistunut jotenkin tottumaan itseensä. Mutta kuninkaan unohdus oli erityisen varomaton siksi, että sisar oli pelottavan älykäs. Hän oli itse asiassa noita, ja kun hän langetti loitsun jonkun ylle, tämä sai sitä pian osakseen yllin kyllin, sillä sisko voitti kaikki pahat haltiattaret pahuudessa ja kaikki älykkäät älykkyudessa. Hän halveksi kaikkia niitä historiankirjoista lukemiamme erilaisia keinoja, joilla loukkaantuneet haltiattaret ja noidat ovat kostaneet, ja siksi – odotettuaan odottamasta päästyään kutsua turhaan – hän

päätti lopulta mennä paikalle kutsumatta ja tehdä koko perheestä onnettoman, niin prinsessa kuin olikin.

Niinpä hän puki yleen parhaan pukunsa, meni palatsiin, sai ystävällisen vastaanoton onnelliselta hallitsijalta, joka oli unohtanut unohtaneensa hänet, ja liittyi kulkueeseen, joka suuntasi kohti kuninkaallista kappelia. Kun kaikki olivat kerääntyneet kastealtaan ympärille, hän onnistui luikahtamaan sen viereen ja pudottamaan veteen jotakin. Sitten hän käyttäytyi hyvin arvokkaasti ja kunnioittavasti aina siihen asti, kunnes vettä valettiin lapsen kasvoille. Juuri sillä hetkellä hän kuitenkin pyörähti kolme kertaa itsensä ympäri ja mutisi seuraavat sanat riittävän kovaa, että hänen vierellään seisseet kuulivat ne:

”Keveäks mä henkes teen
Ruumiis myös, kaikkineen
Väsyttä sä ketään et,
Mut’ murskaat omies sydämet!”

Kaikki luulivat hänen tulleen hulluksi ja toistelevan jotain typerää lastenlorua, mutta silti kylmä puistatus kulki ristiin rastiin halki koko väkijoukon. Vauva sitä vastoin alkoi nauraa ja kiljahdella, kun taas lastenhoitaja säpsähti ja häneltä pääsi hiljainen parahdus, sillä hän luuli halvaantuneensa; hän ei tuntenut enää vauvan painoa käsivarsillaan. Hän kuitenkin puristi lapsen tiukasti syliinsä eikä sanonut mitään. Ilkityö oli jo ehtinyt tapahtua.

KOLMAS LUKU

Ei hän voi olla meidän

Ilkeä täti oli tehnyt lapsen painottomaksi. Jos minulta kysytään, kuinka se oikein tapahtui, vastaan: ”Maailman helpoimmalla tavalla. Riitti, että hän hävitti painovoiman.” Prinsessatäti oli näet luonnonfilosofi ja tunsikin painovoimlakien kaikki mutkat ja koukerot yhtä hyvin kuin saapasnauhojensa solmut. Ja koska hän oli myös noita, hän pystyi mitätöimään nuo lait käden käänteessä tai ainakin tervaaamaan niiden rattaat ja ruostuttamaan niiden laakerit niin, etteivät ne toimineet lainkaan. Mutta meitä kiinnostaa enemmän se, mitä tästä seurasi, kuin se, miten se tehtiin. Ensimmäinen tästä onnettomasta puutteesta johtunut kiuasallinen tilanne oli se, että heti kun lastenhoitaja alkoi heijata vauvaa, lapsi lennähti hänen käsivarsiltaan kohti kattoa. Onneksi ilmanvastus pysäytti hänen nousunsa noin kolmenkymmen sentin päähän katosta. Siellä hän pysyi aivan samassa vaaka-asennossa, jossa oli ollut irrotessaan lastenhoitajan

LEIJUVA PRINSESSA

GEORGE MACDONALD

George MacDonald (1824–1905)

yhdistää tarinoissaan leikkisän mielikuvituksen,
huumorin ja syvällisen pohdinnan tavalla,
joka teki hänestä esikuvan mm. **Lewis Carrollille**,

C. S. Lewisille ja **J. R. R. Tolkienille**.

MacDonaldin tarinoissa lumous ei koskaan
ole itsetarkoitus: satujen taakse kätkeytyy
aina lämmin ja inhimillinen totuus.

Leijuva prinsessa on tästä oivallinen esimerkki.

ISBN 978-952-7419-09-0

9 789527 419090